

Vancouveri Levél

39. Évfolyam

62. Beszámoló

2003 karácsony

Sárkány hajók, Karate tábor, Tunézia, Kospallag, Bucegi havasok

Sárkány hajó a vancouveri öbölben

Egésznap csak ülni a komputer előtt az nem jó, valami sportot kell választani Evezésre gondoltam, és február 3.-án kezdtem el a sárkány hajó (dragon boat) versenyekre az edzést. A csapatunkban 55 éves a legfiatalabb, a legöregebb 78. éves Átlag életkor egy csónakban 69-70 Egy hajóban 20 evezős egy dobos és egy kormányos van. Evezés hasonló mint a kenuban de nem a karral huzzuk az evezőt hanem az egész testtel, csípőből fordulva.

A sárkányhajó versenyek az ősi Kinából származnak.

A dragonboat csapatomnak persze csináltam egy weblapot ami óriási sikert aratott. www3.telus.net/grandragons/ Ebben az évben 11 futamban indultam. Nagyszerű volt versenyezni újra.

Mivel most is evezünk hetente kétszer, nem a legkellemesebb hideg őszi esőben evezni, de ha jövőre a második csónakba akarok kerülni akkor mennem kell akarmilyen is az időjárás. Az idén a harmadik csónakban voltam. A versenyeken ott van a dobos aki az ütemet veri. Sokszor kérdezik hogy honnét tudjuk hogy melyik a mi dobunk hangja amikor 7 csónak van egy futamban. Ezen gondolkodtam s megállapítottam hogy minden dobos figyelmen kívül hagyunk s megyünk az első két evezős iramával, vagyis figyeljük egymást.

Az idén nyáron is voltam otthon 9 hétig. Egy hétig tartott a 9 órás időzóna különbséget leküzdeni, habár ez az idén könnyebb volt mert tudtam aludni a repülőn. Egyenesen vitt Bálint Szilvássváradra a karate táborba. Az idén keveset karatéztam, de sokat kirándultunk. Voltunk az őseMBER barlangjában is.

őseMBER barlangja

Minden évben valahol lerakom a táskámat és az inzulint. Az idén Klárinál volt a főhadiszállásom. Kláriék Newfoundlandban voltak egy évre és onnét ismerjük egymást. Klári említette hogy Tunéziába nagyon olcsón lehet egy hétre utazni,

Teve karaván

mert Tunéziai állam fedezi a repülő utat, hogy a turizmust segítsék. Megkértem, hogy foglaljon nekem helyet egy tunéziai utra s ők is jöjjenek hogy legyen valaki ott akit ismerek.

Arab repülőn repültünk Marasitba, és onnét még két óra busszal Hammamadig ahol tengerparti szállodában laktunk. Miért mentem Tunéziába volt a szokásos kérdés. *'mert még nem voltam ott'* volt a válaszom. Mikor megtudtam hogy Karthágoba és a Szaharába is eltudok jutni onnét így persze hogy mennem kellett. Busszal mentünk Karthágóba, az utat eucaliptusz jázmin és leánder szegélyezi. Mivel a latin órákon gimnazista korunkban sokat hallottunk Hannibalról és Karthágóról gyerekkori álmom vált valóra. Persze Hannibál Karthágójából alig maradt valami fenn, a rómaiak teljesen elpusztították hogy emléke se maradjon.

Karthágói utunk Tuniszon át vezetett ahol a Medinát, az óvárost is megnéztük. Fényképeztem a római romokat és közben emiatt majdnem lemaradtam (szokás szerint) a csoporttól. Salambo-ban megnéztük a pun sirokat majd a csodálatos Antoninus Pious fürdőjének a romjait.

Nem sok idő maradt a pihenésre mert másnap mentünk a 2 napos szaharai útra. Meglepetésünkre két vezetőnk volt Marianna és egy új arab elektoméernök aki Pesten végzett az egyetemen. Sok érdekeset tudtunk meg így, például, hogy Tunézia rendő állam, és ókori történelmet is tanultunk. Csodálatos rómaiakori amfiteátrum romokat láttunk El Jem-ben. Ez a

világ második legnagyobb amfiteátruma. Ebédkor az egyik lány elájult nem bírta a tömeget. A buszon két napig egy cseh nő volt a szomszédom aki habár tudott picit angolul egy szót se szólt hozzám. Voltunk a szokásos arab túrák szőnyeg bazárjában és végig kellett nézni amint a sok szőnyeget kigúritották abban a reményben hogy veszünk.

Nagyon érdekes volt látni a sziklába vágott lakásokat. Most is ott élnek berber törzsek. Ha szaporodik a család egy új szobát adnak a lakáshoz.

Az út fénypontja a szaharai tevelés volt. Sajnos csak 50 percet időztünk a Szaharában. A Tuareg tevehajcsárok nagyon üzletszerűen csinálják ezt, mindenki kapott csíkos arab leplet és turbánt a

fejére. Az én tevehajcsáromnak adtam 2 dénárt de egy másik hajcsár undorítóan követelte, hogy adjak többet mert annak 14 testvére van. Egy másik tevehajcsár a markomba nyomott egy Coca Cola-t azt hittem ez beletartozik a befizetett útba. Később vissza jött és 3 dinárt kért érte. 1 dinár 1 kanadai dollárnak felel meg. Nagyon kiábrándultam a szaharai útból emiatt és hogy csak olyan rövid ideig voltunk a Szaharában. De most már mondhatom hogy ott is voltam.

Második napon reggel 4 kor volt ébresztő fényképeztük a szaharai napkeltét. Meglátogattunk egy sós tavat ahol a tengeri só termel ki expoprtura, utak szozására.

Érdekes volt látni a datolya ligeteket, s közelről fényképezni a datója fürtöket.

Tipikus arab ajtó

Ezen az uton sokat fényképeztem, s ha valahol egy szép ajtót láttam azonnal lefényképeztem. Persze könnyű volt sok képet csinálni digitális kamerával.

Utolsó nap elmentem egyedül ebédelni, és hamburgert kértem. Egy hang megszólalt bennem: *“emlékezzél az USA-beli hamburger*

mérgezésekre” de azért csak beleharaptam. Egyre jobban gondoltam az amerikai hamburger történetre ahol többen ételmérgezésben meghaltak. Végül is csak egy harapást ettem, fizettem és kijöttem. Másnap Pesten ételmérgezéssel belázasodtam. Szerencsére Klári azelőtt Kőjál orvos volt így azonnal antibiotikumra fogott egy hét alatt jöttem rendbe. Annyira beteg voltam, hogy a látásom is megromlott szemüveggel se tudtam olvasni egy hétig.

Következő program a kóspallagi tábor volt, de előtte egy este egy gimnáziumi osztálytársam fia elvitt a Szimpla Kertbe ami király utcai gettó volt. A házat felújítják de a gettó udvából kocsmát csináltak ahol unikomot ittam és az volt a legjobb orvosság, így másnap már jobban voltam

Kóspallagra elsők között érkeztem. A táborhelyet ki kellett takarítani. Itt csak budik vannak és akik gyanútlanul bementek ordítva rohantak ki, ilyen maró bűdös szagot még soha nem szagoltam.

Jó volt újra ott lenni, most már hetedszer, sok régi ismerőssel találkoztam. Most is 8 ágyas szobába kerültem. Sikerült nem emeletes ágyra kerülni mert hát már nehéz a felmászás.

Babele = vénasszony

Az idén egy újabb táborba is elmentem a romániai Bucegi (bucsedzs) havasokba. A tábor neve "Vinatorul" ami magyarul azt jelenti, hogy Vadász. Autóval Erdélyen át mentünk hárman és a havasokban csatlakoztunk a Marosvásárhelyről érkező csoporthoz. Az út Szegedről 15 óra volt ebből 2 1/2 órát vártunk a határon. Itt heten voltunk egy szobában. Mi hárman és egy vásárhelyi család — Reiki tanítványaim. Itt sok előadás volt én is tartottam kettőt. Sokat kirándultunk. Egyik nap a havasokba mentünk és bizony nagyon nehezen ment a hegyre felmenni az erdei ösvényen. Egyik fiu vágott nekem egy botot azzal sokkal könnyebb volt botorkálni de egy 19 éves román árvalány is húzott sokszor. Vele csak angolul tudtam beszélni. Ezen a túrán szurdokokban is mentünk. Csodálatos volt. Az egyik barlangba bemenekültünk amikor hatalmas zápor kapott el bennünket. A barlang belsejében egy csodálatos hangú lány az Ave Máriát énekelt. A barlang akusztikája zenei élménnyé varázsolta ezt az utat. Más alkalommal libegővel a Ialomocioara (jalomicsoara) barlangtól mentünk fel a Babele-ig (ez azt jelenti, hogy vénasszonyok). Itt fényképeztem a Sfinx sziklacsoportot. Ez is a Bucegi hegységben van.

Sphinx

Most már hazautazásom előtt csak egy feladatomból volt, a Pécs melletti Nagypall községben három napos bentlakásos Reiki oktatást tartottam. Itt avattam mesterré Ági unokahúgomat, így már három Reiki mester van a családban. A tábor Rózsa szervezte aki matematikát tanít egy németországi egyetemen és Ő alapította a világhírű Tojás Múzeumot Zengővárkonyban.

A tojás muzeumban

Persze a nyáron még elvégeztem a Prána Nadi II-es tanfolyamot is mert hát a jó pap holtig tanul.

Voltam Kistelken is ahol a vásárban gyerekkori emlékek idéződtek fel. Sokat fényképeztem.

Kirakodó vásár

e-mail cimem; gdraskoy@telus.net

honlapom: <http://www3.telus.net/gdraskoy/>